

41. ДАХО. – Ф.Р.1179. – Оп.19. – Спр. 79.
42. Советская торговля. – 1929. – № 10. – 7 марта.
43. Рабочий потребитель. – 1929. – № 1. – 1 января.
44. Рабочий потребитель. – 1929. – № 2. – 12 января.
45. Рабочий потребитель. – 1929. – № 4. – 30 января.
46. ДАХО. – Ф.Р.408. – Оп. 4. – Спр. 364.
47. Советская торговля. – 1929. – №35. – 29 августа.
48. Советская торговля. – 1929. – №14. – 4 апреля.
49. Рабочий потребитель. – 1929. – № 7. – 9 марта.
50. ДАХО. – Ф.П.5. – Оп.1. – Спр. 52. – Арк. 201.

Скубий И. В. Дефицит товаров в Харькове в условиях сворачивания нэпа.

Статья посвящена изучению проблемы товарного дефицита в Харькове в условиях сворачивания новой экономической политики. Исследуются вопросы о причинах дефицита товаров, методах его преодоления властью, предпринимателями и обществом. В поисках товаров частные торговцы часто использовали нелегальные способы снабжения. Указывается, что до конца нэпа товарный дефицит стал характерной чертой повседневной жизни жителей Харькова. Делается вывод, что товарный дефицит не был ликвидирован, а наоборот трансформировался в хроническую проблему советской торговли и общества.

Ключевые слова: товарный дефицит, НЭП, торговля, Харьков.

Skubii I. V. The shortage of goods as the trade's problem in Kharkiv in the years of NEP.

The article is devoted to study the problem of shortage of goods in the last years of new economic policy in Kharkiv. The questions of reasons of origin of goods' shortages, methods of its overcoming by the state institutions, entrepreneurs and private traders are investigated. Searching for the goods private traders often used the illegal methods of commodity supply. It is stated that by the end of NEP the shortage of goods became a feature of everyday life for the most of Kharkiv's inhabitants. In conclusion, it is said that the shortage of goods has not been liquidated, causing his transformation into a chronic problem of Soviet trade and society.

Keywords: shortage of goods, NEP, trade, Kharkiv.

УДК 94(477).084

Л. Б. Тарасенко

ПРОЯВИ КОРУПЦІЇ ТА ХАБАРНИЦТВА В УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ В РОКИ НОВОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ (НА ПРИКЛАДІ СЕЛЯНСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ ДОНБАСУ)

На прикладі селянських господарств Донбасу досліджується питання використання українським селянством нелегітимних засобів вирішення проблем на селі в роки нової економічної політики. Незважаючи на залучені ринкові механізми, реформи більшовицького керівництва в аграрній сфері були половинчастими та обмеженими, тому створювали багато перешкод на шляху розвитку селянських господарств. Оскільки приватновласницькі інтереси селян винищити було неможливо, вони, не дивлячись ні на що, задовольнялися різними шляхами, формуючи при цьому тіньові ринки та пов'язану з ними корупцію. До підкупу, хабарництва, як засобів вирішення певної справи на свою користь, вдавалися частіше заможні селяни, нерідко середняки, а також частина бідноти. У свою чергу, представники влади, зловживаючи службовим становищем та отримуючи від селян "подяку", позитивно вирішували питання.

Ключові слова: корупція, хабарництво, селянство, нова економічна політика, Донбас.

Корупція є однією з найактуальніших проблем сучасності, основною політичною проблемою, що становить значну загрозу демократії, реалізації принципу верховенства права, соціальному прогресу, національній безпеці, становленню громадянського суспільства. Корупційні відносини, негативно впливаючи на різні сторони суспільного життя, як то: економіку, політику, управління, соціальну та правову сфери, громадську свідомість, міжнародні відносини тощо, все більше витісняють правові, етичні відносини між людьми, із аномалії поступово перетворюються у норму поведінки, виступають звичним способом вирішення проблем, стають нормою функціонування влади і способом життя значної частини членів суспільства.

Корупція в Україні виникла не на порожньому місці, історично вона сформувалася дуже давно. Проте значного "розквіту" набула за радянських часів, коли наплодилася велика кількість чиновників, які часто перевищували свої повноваження, маючи з цього чималий зиск. Зокрема, у часи проведення нової економічної політики корупція, хабарництво, зловживання владою не зникли, а, навпаки, набули масового розповсюдження, все більше укорінюючись в усіх сферах радянського буття.

Отримана в спадок, небаченого розмаху і впливу на політичні, економічні та інші процеси набула корупція і в незалежній Україні, ставши чи не найгострішою й за двадцять три роки так і не подоланою проблемою нашої держави, чим і зумовлюється її актуальність.

Яскравим свідченням прояву значного інтересу до проблем українського села періоду непу є існування різноманітної наукової літератури з питань політико-економічних і соціальних перетворень у ньому в зазначений період. До їх ґрунтовного висвітлення звертався ряд дослідників, зокрема О.І. Ганжа [1], В.В. Калініченко [2], В.М. Смирнов [3], О.О. Сушко [4, 5]. П.П. Панченко та В.А. Шмарчук [6], колективи авторів [7].

Метою пропонованого дослідження є проаналізувати, як у роки нової економічної політики недосконале та суперечливе більшовицьке законодавство в аграрній сфері стало фактором, що вплинув на розростання корупції та хабарництва на селі як засобів вирішення проблем українським селянством, зокрема, селянством Донбасу.

Перехід більшовицького керівництва до нової економічної політики передбачав наявність різних форм та напрямків господарського розвитку. Проте реформи в аграрній сфері були половинчастими та обмеженими і створювали багато перешкод на шляху розвитку селянських господарств. Оскільки приватновласницькі інтереси селян винищити у цей період було неможливо, вони, не дивлячись ні на що, задовольнялися різними шляхами, формуючи при цьому тіньові ринки та пов'язану з ними корупцію. Саме хабарі, підмогаричення, підкуп допомагали заможним селянам вирішити на свою користь певну справу. До таких засобів вирішення проблем вдавалися нерідко й середняки, які тягнулися за куркульством, а також частина бідноти. У свою чергу представники влади, зловживаючи службовим становищем та отримуючи від селян "подяку", позитивно вирішували питання.

У зв'язку з впровадженням непу й отриманням економічних стимулів зростання селянського господарства набуває гострого характеру невдоволення тих селян, які порівняно з іншими гірше були забезпечені землею. Тому малоземельні селяни покладали надії на землевпорядкувальні роботи та сподівалися вирівняти землекористування за рахунок земель заможного селянства.

Проте відсутність чітко визначених законів щодо проведення землевпорядкувальних робіт, невизначеність процедури перерозподілу землі спричинили значні суперечки між куркульством та комітетами незаможних селян та змушували селян шукати нелегітимні шляхи вирішення проблеми. Отже, недосконалість законодавства була одним із факторів, що породжував хабарництво та корупцію.

Селяни використовували різні шляхи перерозподілу та отримання землі. Зокрема, незаможне селянство висловлювало невдоволення щодо неправильного розподілу землі, відсутності проведення нарізання земельних наділів на вільних землях, тому багато селян змушені були продати худобу, щоб добути кошти на клопотання для нарізання землі [8, арк. 109]. Чимало претензій з боку бідняцтва щодо питання землеустрою пред'являлося в Артемівській окрузі, де в багатьох сільрадах земельні розділи не були проведені. У Ямпільській сільраді селянська біднота висловлювала невдоволення щодо відсутності землевпорядкування взагалі. Воно не розпочиналося, тому що кращими землями користувалися лише заможні селяни, що захопили ці наділи ще в 1922 р. під час важкого матеріального становища бідноти, та робили все для того, щоб їх не втратити [8, арк. 95]. З метою впливу на хід землевпорядкування заможне селянство Слов'яносербського району Луганської округи, враховуючи становище та використавши перевибори, сконцентрувало владу в сільрадах за собою через середняків [9, арк. 39]. У Старобільській окрузі землевпорядкувальні роботи проходили повільно і з великою натяжкою, оскільки присутні в землевпорядкувальних комісіях заможні селяни спеціально гальмували землевпорядкування різними засобами, аж до підкупу землемірів, бо вважали зміни в землевпорядкуванні для себе не вигідними [8, арк. 109]. У районах Луганської округи агрономи брали хабарі та влаштовували землекористування на користь заможних селян [9, арк. 109].

У другій половині 20-х років, коли державна партія вдалася до обмеження заможного селянства, землевпорядкування вирішувалося вже частіше на користь бідноти або колективних господарств. Протягом 1927-1928 рр. значно збільшилося землекористування бідноти за рахунок наділення землею кращої якості при проведенні землеустрою [10, арк. 4]. Ближчі до населених пунктів та кращі землі отримували бідняцькі господарства, в другу чергу наділялися середняки, віддалені ділянки отримували куркулі [11, арк. 27].

Зрозуміло, що мова наразі йшла про намагання влади забезпечити земельні інтереси бідніших верств селянства й колективних господарств та обмежити міцні господарства. Так влада "купувала" прихильність значної частини селянства.

Корупційні можливості було закладено партійно-державним керівництвом також у відносини щодо оренди землі. За оренду землі використовувалися різні види оплати: грошима або натуральними продуктами; оренда за обробіток; оренда за частину врожаю; за сплату продподатку, змішана тощо. Наприклад, у Луганській окрузі за гроші орендували землю 28,6% селянських господарств, за натуральну плату – 8,4%. Та доволі значними були невідомі умови оренди, у яких були зацікавлені заможні господарства й на які давали згоду 47,7% бідняцьких господарств [12, арк. 39]. Також відбувалося багато випадків здавання в оренду землі взагалі без реєстрації договору [9, арк. 104].

Більшовицька влада констатувала масові явища прихованої оренди в селах Донбасу. Міцні господарства ухилялися від обкладання орендованої землі, ставили бідноті умови не реєструвати угоди на оренду землі та залишати сплату сільгосподатку за здавцем. В іншому випадку вони відмовлялися брати землю бідноти в оренду і бідняцькі господарства, не віднайшовши інших можливостей, йшли на ці умови змушено. Орендар же отримував велику економічну вигоду, обходячи закон про сплату сільгосподатку, і

фінансові органи фактично були позбавлені можливості обкладати господарства, які отримували прибуток від експлуатації (таким терміном називали оренду партійно-господарські чиновники) землі бідняцьких господарств [13, арк. 71]. А однією з причин було те, що радянське керівництво встановило такі "законні підстави" підприємницької діяльності селянина, зокрема, оренди землі, що орендареві не вигідно було реєструвати угоди оренди через високе оподаткування.

18 липня 1928 р. ЦВК і РНК СРСР обмежили термін здавання землі в оренду однією сівозміною [14, с. 296]. У доповідній записці прокуратури УСРР зазначалося, що директива ХУ з'їзду ВКП(б) про перегляд законодавчих норм, що регламентують трудову оренду землі, спрямована в бік обмеження оренди з метою завадити створенню шляхом оренди великих куркульських господарств та закабаленню ними бідноти [15, арк. 33]. Такі заходи фактично забороняли оренду землі заможними господарствами, водночас утворюючи підґрунтя для поширення корупції та службових зловживань, оскільки заможні господарства були зацікавлені, по-перше, у оренді землі, по-друге, саме у довгостроковій оренді, тому й вдавалися до пошуку нелегітимних засобів подовження орендних відносин.

З метою якнайшвидшої відбудови та розвитку виробничих сил у сільському господарстві радянське законодавство дозволило поряд з орендою землі і найм робочої сили. Щоправда, Земельний кодекс 1922 року передбачав право найму робочої сили лише на період сільськогосподарських робіт. Наділені землею незаможні селяни, не маючи живого і мертвого реманенту, здавали свою землю міцнішим господарям і йшли до них її обробляти. Або, наймаючи засоби виробництва для обробітку своєї землі та не маючи можливості сплатити належну суму за їх використання, незаможні селяни змушені були відпрацьовувати свій борг в господарстві власника засобів виробництва.

У силу заборони ці виробничі відносини здебільшого приховувалися, як тими, хто здавав, так і тими, хто брав у наймання засоби виробництва та робочу силу [1, с. 40].

Кількість наймитів, які мали офіційно легальний статус, відрізнялася від їх реальної кількості. Заможні селяни, які використовували найману працю, приховували чисельність наймитів, бо прагнули не мати витрат, пов'язаних з легалізацією найманої праці.

Прибутки від використання праці наймитів, як і від прихованої оренди, значно зростали у випадку нелегальних угод через мафіозно-кримінальні структури та посередників так званого "чорного ринку". Це підштовхувало селян до правопорушень в економічній галузі, оскільки при діяльності на "законних підставах" їм важко було розраховувати навіть на незначну частку таких коштів [3, с. 93].

Постанова ЦВК і РНК СРСР від 20 лютого 1929 р. "Про порядок застосування кодексу законів про працю в куркульських господарствах" [16, с. 117] та постанова РНК СРСР від 21 травня 1929 р. "Про ознаки куркульських господарств, до яких належить застосовувати Кодекс законів про працю" [17, с. 31] знайшли відбиток у відповідній постанові Раднаркому УСРР від 13 серпня 1929 р., в якій визначалося куркульське господарство. "До куркульського господарства, – говорилося в постанові, – відносяться всі селянські господарства при наявності в господарстві одної з нижчеперелічених ознак: а) якщо в господарстві систематично вживається наймана праця для сільськогосподарських робіт або в кустарних промислах та підприємствах; б) якщо в господарстві є млин, олійниця, круподерня, просорушка, вовночухральня, шаповальня, сушарня, шкіряний завод, цегельня або інше промислове підприємство, а так само, якщо в господарстві є вітряк або водяний млин; в) коли господарство систематично здає в наймання сільськогосподарські машини з механічними двигунами; г) коли господарство здає в наймання постійно або на сезон окремі устатковані помешкання під житло або підприємство; д) коли члени господарства займаються торгівлею, лихварством, комерційним посередництвом..." [18, с. 186].

Як видно, надто розмитим було поняття куркульського господарства. Під нього можна було підвести не тільки заможні, але й середняцькі господарства, які, наприклад, в гарячу пору вдавалися до використання найманої праці, оскільки самотужки впоратися не могли. Отже, визначення господарства як куркульського віддавалося на поталу місцевим чиновникам, що призводило до їхніх зловживань, вимагання та хабарів.

Зловживання місцевого апарату щодо селян відбувалися й у сфері машинопостачання. Відновлення реманенту бідняцьких господарств було пов'язано з розвитком сільськогосподарського кредиту, зокрема, для придбання реманенту селянам виділяли довгострокові кредити. За 1924-1925 рр. селянство Донбасу отримало кредиту на машини - 24968 крб., на мертвий інвентар - 55475 крб. [19, арк. 56].

Все ж представники влади відмічали, що кредит бідноті не завжди був доступний. По-перше, зустрічалися випадки, коли середняк разом з незаможником організувалися в машинне товариство, придбали трактор, і при настанні терміну розплати у незаможника не виявлялося грошей, а середняк розплачувався й потім відтісняв від трактора бідняка. По-друге, на місцях замість 25% завдаткової суми на трактор чиновники вимагали більше, ніж це встановлено. По-третє, відстрочка за трактори або сільськогосподарські машини давалася на три роки, а на місцях вимагали сплатити за два роки [20, арк. 5].

Потрібно додати, що влада стримувала придбання техніки заможними верствами селянства: були випадки, коли заможний елемент поодиноці намагався використати накоплений капітал для придбання тракторів від машинних товариств, користуючись їхньою неплатоспроможністю [9, арк. 170].

У травні 1928 р. Політбюро КП(б)У прийняло резолюцію, що вимагала заборонити продаж "дефіцитних" сільськогосподарських машин селянам-одноосібникам, а довгострокові кредити дозволялося видавати для придбання складних машин тільки колективним покупцям. Згідно з цим рішенням Українська економічна нарада 15 травня 1928 р. затвердила нові умови кредитування й машинопостачання в республіці. Термін кредитування для середняків скорочувався до трьох років, заможні селяни не кредитувалися, їм реманент

відпускали тільки за готівку і в останню чергу [21, с. 65]. За таких умов селянство змушене було використовувати "могоричі" та хабарі, щоб тільки отримати кредит.

У 1928-1929 рр. влада відмовилася від проведення хлібозаготівель економічними методами та повернулася до адміністративних "воєнно-комуністичних" форм управління селянською економікою.

Та навіть в такому випадку заготівлі хліба не давали результатів. Органи влади продовжували тиснути на куркулів та залучали до вилучення хліба всю суспільну увагу села, а центр тяжіння роботи переносили на виявлення груп, що затримували залишки хліба, та організацію проти них судових процесів [22, арк. 33; 37].

Влада захоплювала хлібні ресурси руками селян-незаможників і подавляла селян-власників. На шпальтах місцевих газет зазначалося, що куркулі та заможні селяни ухиляються від здачі державі хлібних лишків, тому є класовими ворогами, і кожен батрак і КНС повинен надати допомогу владі, допомагаючи викривати приховувачів хліба [23]. І біднота за винагороду активно сприяла проведенню хлібозаготівлі, виказуючи органам влади приховувачів хліба – куркулів та заможних селян [24].

Навесні 1929 р. в Донецькій губернії все більшого розмаху набуває розкуркулювання. Під гарячу руку його виконавців окрім заможних селян - куркулів, підпадають нерідко й середняки. Зловживанням влади немає меж: економічні обмеження та заборони, політичні, адміністративні утиски, притягнення до кримінальної відповідальності, репресії аж ніяк не відповідають задекларованому робітничо-селянському характерові радянської держави. Намагання закріпитися у владних структурах нехай і низового апарату змушувало місцевих чиновників лавірувати між різними соціальними прошарками селянства, надаючи час від часу перевагу одним, або здійснювати зловживання щодо інших, та навпаки. Зухвалі дії представників влади викликали обурення селян. Про це свідчать скарги селянства до прокуратури про притягнення до відповідальності за, так звану, спекуляцію хлібом не тільки куркулів, а часто-густо – середняків, і нерідко – бідняків [25, арк. 66].

Чисельність та систематичність випадків зловживання владою, безкарність чиновників закладали підвалини для формування місцевої партійно-державної номенклатури.

Отже, в роки нової економічної політики державна партія з метою збереження та укріплення своєї влади, зокрема над селянством (з якого не виключаємо й селянство Донбасу) об'єктивно сприяла поширенню службових зловживань, хабарництва, корупції тощо. При чому зацікавленими особами та суб'єктами вказаних явищ ставали як селяни, так і представники владних структур. Це можна пояснити інтенсивним розвитком у той період селянської підприємницької приватновласницької діяльності, яка знаходилася під державним контролем і обмеженням, що само по собі протиприродно. У специфічних умовах недосконалого законодавства підкуп, хабарі тощо були дієвим засобом забезпечення як законного, так і незаконного підприємництва на селі.

Подальші розвідки будуть спрямовані на дослідження повсякденного життя селянства Донбасу та забезпеченості селянських господарств Донбасу сільськогосподарським реманентом у роки непу.

Джерела та література

1. Ганжа О.І. Українське селянство в період становлення тоталітарного режиму (1917 – 1927) / Ганжа О.І., відп. ред. С.В. Кульчицький. – К.: НАН України. Ін-т історії України, 2000. – 208 с.
2. Калініченко В. Оренда землі в українському селі в роки непу / Калініченко Володимир // Проблеми історії України: Факти, судження, пошуки: Міжвідомчий збірник наукових праць. – Вип. 16 / Відп. ред. В.А. Смолій: В 2 ч. – Ч. 2. – К.: Інститут історії України НАН України, 2007. – С. 27-43.
3. Смирнов В.М. Суспільно-політичні та економічні перетворення в українському селі в період нової економічної політики / Смирнов В.М. – Харків: Майдан. – 2002. – 304 с.
4. Сушко О.О. Непмани: соціально-історичний тип приватних підприємців в УРСР (1921-1929 рр.): Наукове видання / Сушко О.О. – К.: НПУ ім. М.П. Драгоманова, 2003. – 96 с.
5. Сушко О.О. Становлення та функціонування приватного підприємництва в Україні періоду непу (1921 – 1929рр.): історико-теоретичний аспект: Дис...д-ра іст. наук: 07.00.01/ К., 2004. – 503 с.
6. Панченко П.П. Аграрна історія України / П.П. Панченко, В.А Шмарчук. – Київ: Знання, 2000. – 343 с.
7. Історія українського селянства: Нариси у 2-х т. / В.А. Смолій (відп. ред.); НАН України. Інститут історії України. – К.: Наукова думка, 2006. – Т.2. / О.В. Андрощук, В.К. Баран, О.М. Веселова та ін. – 2006. – 652 с.
8. Держархів Донецької обл. – Ф. -1. – Оп. 1. – Спр. 2342. – 401 арк.
9. Держархів Луганської обл. – Ф. П-34. – Оп. 1. – Спр. 56. – 246 арк.
10. Держархів Донецької обл. – Ф. р-221. – Оп. 1. – Спр. 12. – 273 арк.
11. Держархів Луганської обл. – Ф. П. 34. – Оп. 1. – Спр. 941. – 57 арк.
12. Держархів Луганської обл. – Ф. П-34. – Оп. 1. – Спр. 55. – 101 арк.
13. Держархів Луганської обл. – Ф. П. 34. – Оп. 1. – Спр. 125. – 74 арк.
14. Сборник документов по земельному законодательству СССР и РСФСР. – М., 1954. – 719 с.
15. Держархів Луганської обл. – Ф. П. 34. – Оп. 1. – Спр. 923. – 24 арк.
16. СЗ СССР. – 1929. – № 14.
17. СЗ СССР. – 1929. – № 34.
18. Збірник Законів та розпоряджень робітничо-селянського уряду України за 1929 рік. – Харків, 1929. – 1172 с.
19. Держархів Донецької обл. – Ф. Р. 1146. – Оп. 2. – Спр. 300. – 68 арк.
20. Держархів Луганської обл. – Ф. П. 34. – Оп. 1. – Спр.102. – 6 арк.
21. Калініченко В.В. Селянське господарство України в доколгоспний період (1921-1929) / Калініченко В.В. – Харків: "Основа", 1991. – 131 с.
22. Держархів Луганської обл. – Ф. Р. – 760. – Оп. 1. – Спр. 7. – 54 арк.
23. "Луганская правда". – 1929. – 21 мая. – № 112.
24. "Луганская правда". – 1929. – 12 июня. – № 131.
25. Держархів Луганської обл. – Ф. Р-1186. – Оп. 2. – Спр. 67. – 529 арк.

Тарасенко Л. Б. Проявления коррупции и взяточничества в украинском селе в годы новой экономической политики (на примере крестьянских хозяйств Донбасса).

На примере крестьянских хозяйств Донбасса исследуется проблема использования украинским крестьянством нелегитимных способов решения проблем в селе в годы новой экономической политики. Несмотря на привлеченные рыночные механизмы, реформы большевистского руководства в аграрной сфере были половинчатыми и ограниченными, поэтому создавали много препятствий на пути развития крестьянских хозяйств. Поскольку частнособственнические интересы крестьян уничтожить было невозможно, они, несмотря ни на что, удовлетворялись различными путями, формируя при этом теневые рынки и связанную с ними коррупцию. К подкупу, взяточничеству, как средствам решения определенного дела в свою пользу, обращались часто зажиточные крестьяне, нередко середняки, а также часть бедноты. В свою очередь, представители власти, злоупотребляя служебным положением и получая от крестьян "благодарность", положительно решали вопрос.

Ключевые слова: коррупция, взяточничество, крестьянство, новая экономическая политика, Донбасс.

Tarasenko L. B. Corruption and bribery in Ukrainian village during the new economic policy (on the example of Donbass' farms).

On example of Donbass farms the problem of the use of Ukrainian peasantry illegitimate means of solving problems in rural areas during the New Economic Policy. Despite involved market mechanisms, reforms of the Bolshevik leadership in agriculture were half-hearted and limited, so creating many obstacles to the development of farms. Since the interests of farmers to destroy private property was impossible, they are, no matter what, were satisfied in different ways, thus forming a shadow markets and the related corruption. By giving bribes as a way of solving a particular case in their favor, resorted increasingly wealthy farmers, often middle, and part of the poor. In turn, government officials, abuse of authority and receiving from the peasants 'gratitude' positively solved problems.

Keywords: corruption, bribery, peasants, new economic policy, Donbass.

УДК 311.3:636:001.5

Р. Н. Гілязетдінов

ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕНТРАЛЬНОГО СТАТИСТИЧНОГО УПРАВЛІННЯ УСРР ДЛЯ ПОТРЕБ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА

За допомогою історико-наукового аналізу розглянуто діяльність Центрального статистичного управління УСРР як провідного галузевого відомства у 20-х роках минулого століття. Розкрито його доробок у розвиток народного господарства на українських землях. Зазначено про видавничу діяльність відомства. Зосереджено увагу на новаторських розробках та досягненнях, провідних вчених-статистах. Охарактеризовано нормативну базу ЦСУ УСРР. Окремо виділено про внесок управління у забезпечення освітньої підготовки фахівців-статистів. Відмічено про значення проведених досліджень та подальші перспективи історичних розвідок зазначеного спрямування, що постають перед істориками у різних сферах народного господарства.

Ключові слова: статистика, Центральне статистичне управління УСРР, народне господарство, періодичні видання, статистичні дані, радянський період.

На початку 20-х років основна частина українських земель входила до складу Радянської України, площа якої в той час становила 452 тис. кв. км. За даними перепису 1920 р. в Україні налічувалося 25,5 млн. осіб, з них у сільській місцевості мешкало 20,9 млн., у містах – 4,5 млн. [1, с. 194].

Сучасні вітчизняні історики не залишили поза увагою питання статистики та її ролі у різних галузях народного господарства. Так, В. Вергунов у статті «Наука статистика для становлення вітчизняної сільськогосподарської дослідної справи як галузі знань» розкриває її передумови появи, окреслює поступ та значення для польових експериментів, зокрема зауважує про математичну складову [2]. Т. Грищенко, досліджуючи державотворчу діяльність очільника ЦСУ УСРР у 1926–1928 рр. Мойсея Вольфа, зосереджує свою увагу безпосередньо на діяльності відомства у зазначений період [3]. Окрім цього, варто наголосити, що планування, фінансування та статистику характеризують документи, що зберігаються у Центральному державному архіві вищих органів влади та управління України, зокрема у фондах Держплану УСРР (1921–1982), Міністерства фінансів УСРР (1918–1933, 1938–1982), Центрального статистичного управління УСРР (1920–1930, 1939–1985).

Метою дослідження є проведення історико-наукової розвідки щодо діяльності Центрального статистичного управління УСРР та його внеску у народне господарство у 20-х роках минулого століття.

Принагідно зауважимо, що перше «Положення про місцеві статистичні установи України» було затверджено відповідною Постановою РНК УСРР ще 12 березня 1919 р. Майже через рік – 15 травня 1920 р. було схвалено «Положення про Центральне статистичне бюро УСРР (Всеукраїнське бюро)». Внаслідок його реорганізації Постановою РНК УСРР від 1 жовтня 1921 р. було створено Центральне статистичне управління УСРР (далі – ЦСУ УСРР).

Вітчизняна статистика становила собою систему збирання, перевірки і розробки статистичних даних. Вона віддзеркалювала перебіг виконання державних планів, зростання господарства й культури,